

LBRIS

We know
books

STAN PARISH

DRAGOSTE ȘI JAF

Capitolul I

O mică adunare suburbană, șase mașini parcate pe aleea din pietriș a unei case mari de cărămidă. Alex Cassidy e ultimul care sosește. În invitația lunară se precizează ora de începere la opt seara, dar ora dinaintea evenimentului principal devenise o ocazie de socializare pe care Alex o evită. La 7.56 seara, parchează vizavi mașina, ultimul model de break Volvo, și ascultă radioul. Se pare că va fi furtună în noaptea asta. Alex își strânge pumnul stâng. Îl doare încheietura mâinii, acolo unde se rupsesse osul cu ani în urmă, o rană din copilărie pe care o simte uneori înaintea unei furtuni.

Aerul de iulie e plin de umiditate și de țârăitul greierilor. Alex recunoaște toate mașinile parcate pe alee, cu excepția unui camion Mercedes, alb și proaspăt ceruit, cu plăcuțe de Pennsylvania. Scrutează casa în timp ce traversează strada și se uită pe geamul șoferului în Mercedes: dosare, încărcătoare încălcite de telefoane mobile, pachete de gumă de mestecat. Pe geamul din spate e lipită o insignă platinată a Asociației de binefacere a polițiștilor, de genul celor rezervate pentru prieteni și familie, soți și soții.

Însuși dr. Mallory răspunde la ușă.

– Domnul Punctualitate, spune el, deschizându-și brațele. Intră, intră.

Cu o înălțime de un metru și nouăzeci și doi de centimetri, Alex e cu un cap mai înalt decât gazda lui. Îmbrățișarea lor e

tenantă, dar obișnuită; cei doi bărbați împărtășesc un trecut care îl face pe dr. Mallory să creadă că nu există secrete între ei. Alex îl urmează pe doctor în sala mare de jos, un adaos recent la casa în stil colonial din perioada războiului civil, cu pereții acoperiți de cărți și tablouri abstracte. Pe ferestrele înalte se poate vedea lacul Carnegie dar, în seara asta, fuseseră trase toate jaluzelele.

Ceilalți oaspeți sunt așezați pe canapele joase în jurul unei măsuțe de cafea din marmură. Mark Willard, manager local în domeniul financiar, salută când intră Alex. Lângă Mark e dr. Raymond Klein, chirurg ortoped la Centrul Medical Princeton, unde dr. Mallory este șef la secția de anestezie. Șoferul Mercedesului alb stă singur pe un taburet.

– Alex, spune dr. Mallory, acesta e Ralph Imperato, reprezentant de vânzări pentru materiale ortopedice la spital, șolduri și genunchi artificiali.

Asta nu explică medalionul ABP și nici nu îl liniștește pe Alex. Ralph poartă mocasini lustruiți, blugi închiși la culoare și o cămașă violet care nu e băgată în pantaloni, o îmbrăcăminte pentru chirurgii care se distrează în cluburile de noapte din Manhattan. Alex se gândește că, dacă Ralph venise la petrecere, atunci avea să aibă parte de o surpriză. Ralph îl privește pe Alex din cap până-n picioare când își strâng mâinile, observând pantalonii lui de bumbac cu picățele, cămașa din denim și tenișii înalți, haine de lucru în curte și curierat. Fără ceas elegant, fără verighetă. Ralph le poartă pe ambele, dar aici e Princeton, unde familiile cu averi istorice își păstrează hainele și mașinile de decenii, își fac cumpărăturile la Costco, cresc găini în curte.

– Bună, mă bucur să te cunosc, spune Ralph. Cu ce te ocupi, Alex?

– Evenimente, spune Alex. Producție de evenimente.

Înainte ca Ralph să sape mai adânc, Alice Mallory iese din bucătărie cu o tavă de ceai din argint în mâini.

– Domnul Cassidy, spune ea, zâmbind cu căldură, în timp ce aşază tava pe măsuta de cafea. Mă-ntrebam dacă vă vom vedea.

– N-aş rata asta, spune Alex.

Ralph e fascinat de tavă.

– Aşadar, cum se simte chestia asta? întreabă el.

– La început, e ca un tren de marfă, spune dr. Klein. Te trânteste la pământ. Atunci lucrurile devin interesante.

E întrerupt de sonerie. Se pare că Alex nu era ultimul sosit. Alice dispăre pe coridor şi se întoarce cu o femeie la braţ, îngrijită şi bronzată, cu părul blond închis ud la vârfuri. Tenişi albi, blugi albi roşi la coapse, un tricou Joy Division bleumarin, decolorat. Faţa ei e nemachiată şi frumoasă.

– Îmi cer scuze că am întârziat, spune ea. Sper că n-aţi amânat spectacolul din cauza mea.

– Nu, deloc, spune doctorul. Fiţi atenţi cu toţii, ea e prietena noastră, Diane.

Diane le face cu mâna şi zâmbeşte, în timp ce scrutează camera. Când îl zăreşte pe Alex, îşi înclină capul şi îşi mijeşte ochii verzi.

Dr. Mallory îşi suflecă mânecile şi spune:

– Ar trebui să începem?

Mark Willard, un bărbat obișnuit să fie primul, se ridică în picioare şi îşi descheie nasturele de la pantalonii de costum. Poartă nişte chiloţi albi şi largi pe dedesubt, o alegere dezinvoltă pe care Alex o admiră. Mark se aşază din nou la locul lui şi dr. Mallory ingenunchează pe podea, în faţa lui. Ralph priveşte atent cum doctorul îşi pune mănuşi de latex şi umple o seringă dintr-un flacon mic de sticlă. Mâna lui stângă ţine pe loc genunchiul lui Mark în timp ce mâna lui dreaptă ţine seringă ca pe o săgeată. Mark îi face cu ochiul lui Ralph, în timp ce doctorul îi înfige acul în coapsă.

Ketamina e un anestezic disociativ. Pentru că amorteşte şi imobilizează, e folosit în chirurgia veterinară, chirurgia de

urgentă pe câmpul de luptă, proceduri minore pediatrice. E incriminată ca drog de club pentru halucinaţiile puternice şi experienţele extracorporale pe care le induce la adulţi, dar aceste proprietăţi psihedelice ar putea avea o valoare terapeutică. Dr. Mallory îşi testează oaspeţii pentru orice istoric medical de boli mintale, dar caută în mod activ oameni care luptă cu depresia şi cu anxietatea pentru aceste întâlniri. Studiile clinice sugerează că ketamina poate ajuta acolo unde terapia verbală şi antidepresivele dau greş. Prima dată când Alex încercase drogul, doctorul îl avertizase de „moartea egoului“, în care utilizatorii îşi văd corpurile spulberate, uneori într-un mod violent, şi îşi percep conştiinţa ca pe o forţă omniprezentă, schimbătoare şi nelimitată. Dr. Mallory descoperise utilizarea alternativă a drogului într-o perioadă în care îşi punea pistolul în gură cel puţin o noapte pe săptămână. Spune că aceste injecţii îi salvaseră căsnicia şi viaţa.

Alex vine aici pentru destindere. În ultimul timp, stresul legat de muncă îl făcuse anxios, nervos, incapabil să doarmă. Terapia verbală nu e o opţiune şi toate remediile naturale pe care le încercase nu funcţionaseră. Ketamina forţează o schimbare de perspectivă, incomodă la început, dar liniştitoare în cele din urmă. Combinaţia de halucinaţii şi paralizie îi aminteşte că, în mare parte, controlul e o iluzie, ceva ce Alex ştie intuitiv, dar ar prefera să nu creadă.

Dr. Mallory şterge o mică suprafaţă de pe umărul Diane cu un beţişor de urechi îmbibat în alcool, în timp ce dr. Klein îşi administrează singur injecţia. Ralph întreabă de dozare şi îi intră acul în coapsa dreaptă, sub tivul boxerilor de firmă. „Pregăteşte-te“, se gândeşte Alex. În cele din urmă, e rândul lui.

– Eşti pregătit? întreabă dr. Mallory zâmbind prietenos.

Alex îşi dă jos pantalonii şi se aşază pe canapea. Doctorul pregăteşte o porţiune de piele la mijlocul coapsei.

– Relaxează-ţi muşchiul, spune dr. Mallory, ciupind carnea lui Alex ca pe un fruct necopt.

Apare un tic de satisfacție în colțul gurii lui Mallory, când acul pătrunde în piele, iar Alex își simte mușchiul tremurând în timp ce doctorul împinge pistonul seringii.

– Ține asta în locul meu, te rog, spune dr. Mallory, dând din cap spre tamponul de sub degetul lui mare.

Alex se ridică în picioare și își încheie cureaua. Ceasul ticăie. Ceilalți oaspeți stau întinși, liniștiți, pe piei mari de oaie și pe margini de canapea. Alex se întinde pe pernele tari ale unei canapele din piele de culoare bej, care, după câteva minute, pare să se dizolve sub el. Scapă de un val de greață când corpul lui părăsește canapeaua și începe să se învârtă. Drogul îi circulă prin corp, amortindu-l din interior. Alex se concentrează pe respirație, ceea ce îl face să vadă culori în spatele pleoapelor, pete de culoare verde-neon ca niște pocnituri care se intensifică în punctul culminant al fiecărei inspirații și devin niște valuri de un albastru-închis când expiră. Culoarea se șterge ca amurgul și Alex se trezește stând în picioare, holbându-se la un punct luminos îndepărtat, care crește și devine farul uriaș al unui tren cu aburi. Un val de zgomote trece peste Alex: lopeți care zăngăne în timp ce oamenii întrețin focul, șuieratul și bățile ca de inimă ale pistoanelor, sunetul ascuțit al roților pe șine. Corpul lui se spulberă în atomi și devine un nor care se despică în două în jurul trenului și se unește din nou când ultimul vagon trece în zbor. Norul păstrează un fel de conștiință a corpului, dar fiecare particulă are o minte proprie. Un vânt puternic împrăstie norul lui Alex peste un peisaj întunecat și plin de creste. Norul coboară și se târăște în spatele unei siluete care merge spre orizontul întunecat. Alex îl recunoaște imediat pe tânărul slab și cu părul lung, chiar și de la spate. Încearcă să-l strige pe prietenul lui, mort de mai bine de douăzeci de ani, dar norul lui nu are voce, așa că îl urmează, planând, incapabil să îl contacteze. Pământul de sub el pare vulcanic, negru, sfărâmițos, iadul cu focul stins, dar prietenul lui e desculț și nu pare să simtă durere. Alex e gata să-l ajungă din urmă, când scena din fața lui se lichefiază și se întunecă precum zahărul care se topește.

Capitolul II

E o după-amiază târzie în Las Vegas și Marvin Kowalski își ocupă separeul obișnuit din partea din spate a restaurantului Silver State. Șuvițe rebele din coada lui moale și cărunță ating ușor puiul fript de pe farfuria lui, și un Rolex Daytona de aur, care valorează mai mult decât camioneta lui argintie și lovită, aflată afară, alunecă în sus și în jos pe încheietura lui slabă în timp ce mănâncă. Marvin a avut un lanț de case de amanet, până când i-a fost retrasă licența. Face semn cu mâna, fără tragere de inimă, când Harris și Ramirez intră pe ușă.

– Marvin, arăți de o sută de dolari, ca de obicei, spune Ramirez când intră în separeu. Dumnealui e Dave Harris de la FBI. Dave, Marvin, aici, e Odell Beckham¹ al primirii bunurilor furate.

– Am fost, spune Marvin. Acum sunt doar un cetățean util. Harris îi strânge mâna, serios, fără să fie amuzat.

– Lăsați-mă să ghicesc despre ce e vorba, spune Marvin. Ramirez plescăie din limbă.

– Fă-ne viețile mai ușoare, Marvin. Cine a fost sub acele căști?

– Sigur, am numele și adresele lor chiar aici. Haide, omule.

Marvin înmoaie o felie de carne într-o dungă de sos alb, o bagă în gură și continuă să vorbească mestecând.

¹ Jucător de fotbal renumit în S.U.A. (n.r.)

– Băieții ăia n-au fost de aici, au plecat de mult, și știi asta. Colierul ăla nenorocit e acum undeva, în dulapul de lenjerie al celei de-a treia neveste a unui sultan. Și știi și asta, dacă i-ai chemat pe federali.

– Ai văzut videoclipul? întreabă Ramirez.

Marvin dă din cap și soarbe din cafeaua lui cu alcool.

– A ieșit ceva în evidență?

– Îi căutați pe Sundance Kid și pe prietenii lui motocicliști de curse.

– Marvin, spune Ramirez, de cât timp ne cunoaștem noi doi? Nu mă face de râs în fața agentului Harris. De ce simt că ne ascunzi ceva?

Marvin ia o bucată de morcov, mestecă și înghite.

– Îmi întrerupi cina cu agentul special Cutare și nimeni nu se gândește să menționeze un ban federal pentru gândurile mele?

– Consideră că l-am menționat, spune Harris.

– Cât de îndeaproape îl urmăriți pe chinez?

Harris îi aruncă o privire lui Ramirez.

– Scuze, spune Marvin, ar trebui să mă prefac că știu lucruri doar de la știri? Haideți, băieți. Dezvoltatorul din Shanghai, cel care a cumpărat colierul.

– Victima? întreabă Ramirez. Li Jianrong? Se pregătește să dea în judecată pe toată lumea, de la Steve Wynn la Laurence Graff. Îi lipsesc șapte milioane de dolari. Ce-are el de câștigat?

– Îmi spuneți că prostia aia n-a fost asigurată?

Ramirez scutură din cap.

– Nu, domnule. A fost cumpărat și plătit când magazinul a fost atacat. Asigurarea lui l-ar fi acoperit acasă, dar nu aici. Dacă un client vrea să facă o asemenea achiziție, atunci piesa e responsabilitatea lui. De aceea au fost livrarea armată și paznicul înarmat în magazin, ambele plătite de el. A crezut că era acoperit. Nu prea.

– La naiba, spune Marvin. Nu știam asta.

– De ce-ai întrebat de chinez? întreabă Harris.

– Am auzit că e murdar.

– Nu faci niciun ban în proprietăți imobiliare acolo fără câteva cadavre îngropate în curte, spune Ramirez. Dar murdar în ce fel?

– Ascultă, asta e doar o bârfă, așa că nu o lua de bună, dar se zice că se ocupă de mai multe, nu doar de proprietăți imobiliare. Amicul meu știe un tip care are grijă de marii jucători din Shanghai când sunt aici. Case, fete, pază, cam tot ce vrei. Toți tipii ăștia se cunosc între ei. Și vorbesc.

– Putem să vorbim cu prietenul aceluia prieten? întreabă Ramirez.

– Nu, dacă poate evita asta. Toată cariera lui e construită pe faptul că își ține gura închisă. Dacă tipii ăștia află că vorbește cu federalii, atunci va turna cafea pentru noi data viitoare când ne așezăm aici.

– Poți să vorbești cu el? întreabă Harris.

– Vorbim despre fondul de ajutor federal, nu-i așa? Nu despre niște bani mărunți de rahat de la DMPLV?

– Dacă ai bunurile, spune Harris.

– În cazul ăsta, o să văd ce pot să fac.

– Crezi că a fost jefuit pentru că e implicat în altceva?

– Cine știe, nu-i așa? spune Marvin. Te bagi în ceva murdar printre altele și în scurt timp te trezești că ești băgat până peste cap. Am văzut rahatul ăsta de un milion de ori.

Capitolul III

Alex își revine înaintea celorlalți. Membrele lui sunt amorțite și nu reacționează, dar reușește să-și ridice capul și descoperă că vederea îi e distorsionată de imagini plutitoare și valuri de distorsiuni ca oglinzile dintr-un parc de distracții. Camera se leagănă încet, de parcă ar fi pornit casa pe mare cât timp el fusese sub influența drogului. Alex se simte de parcă ar fi lipsit zile întregi dar, conform ceasului de pe polița șemineului, trecuseră exact patruzeci de minute de când el închisese ochii. Doctorul și doamna Mallory stau unul lângă celălalt pe fotolii, cu capetele acoperite de căști de motocicliști asortate echipate cu căști audio și microfoane. Ei iau o doză mai mică și vorbesc unul cu celălalt în călătoriile lor, o formă de terapie de cuplu psihedelică pe care dr. Mallory speră să o practice după ce se va pensiona. Ea își întoarce puțin capul spre el, iar brațul lui tresare, de parcă ar reacționa. Alex s-a întrebat adesea ce își spun unul altuia, dar nu a avut niciodată ocazia de a întreba asta.

Ceilalți oaspeți își revin în următoarele minute, clipesc și se întind, instabili pe picioarele lor; soții Mallory le dau jos căștile. Alice ia tava cu acele folosite și se întoarce din bucătărie cu un platou cu struguri roșii, baghete și brânză, în timp ce Ralph îi descrie doctorului primele impresii despre drog, care își ia notițe într-un carnețel. Dr. Klein, recent divorțat și mereu în căutarea unei prăzi, se mută lângă Diane pentru o conversație discretă. Alex, care încă își vede prietenul mort

mergând printr-un peisaj pustiu, nu are chef de conversație. Răsfoiește un album de artă de pe măsuta de cafea și se uită la ceasul de pe perete.

Regulile casei spun că nimeni nu conduce timp de nouăzeci de minute după o injecție și, chiar și atunci, plecarea e condiționată de o examinare a abilităților motorii pe care o face chiar dr. Mallory. Alex se întoarce de la baie și descoperă că Diane a reușit, cumva, să plece mai devreme. Doctorul îl surprinde cercetând camera și presupune că e gata de plecare.

– Hai să te pregătim de drum, spune el, conducându-l pe Alex la intrare. Mergi până la mine în linie dreaptă, picior lângă picior.

Alex se bucură de testul de trezire pentru drum și de revenirea funcției motorii. Trece testul cu felicitări și își ia rămas bun. În spatele mașinii lui, e parcată o Honda Accord de culoare argintie, iar Diane se reazemă de portiera șoferului, scăldată în lumina blândă a unui bec stradal, cu o țigară între degete. Clipește rapid în timp ce el se apropie, iar Alex se întreabă dacă își flutură genele pentru că flirtează sau se chinuie să se concentreze din cauza drogului. Îi zâmbește în timp ce își caută cheile.

– Ai trecut testul? întreabă ea.

– Da, doamnă.

– Cred că am nevoie de un minut. Cu siguranță am nevoie de aer.

Pare sigură pe ea și calmă, dar Alex știe că aparențele pot fi înșelătoare. Se holbează la fumul care se răsucesc încet din țigara ei, când ea spune:

– Te deranjează?

– Nu, deloc.

– Vrei una?

– Sunt bine, dar mulțumesc.

– Inteligent. Corpul tău e un templu.

Alex zâmbește.